

De zeemeermin

De waarheid (?) rond de Plompe Toren.

Volgens een oud verhaal werd over de streek rond Westenschouwen-Koudekerke ooit een vloek uitgesproken. Sindsdien zijn deze twee dorpen van de aardbodem verdwenen. Eén ervan was gebouwd rondom een toren (Plompe Toren). Ooit stonden hier huizen, liepen er mensen en dieren rond en renden er kinderen door de smalle donkere steegjes. Maar dit vredige tafereel werd opeens verstoord en het dorp hield op te bestaan. Had dit mysterie misschien iets te maken met een oud volksverhaal?

Lang geleden voer er een vissersboot uit de haven van het dorpje Westenschouwen. Het was een prachtige zomerdag en de vissers zongen uit volle borst. De vangst was goed en al snel werd het laatste net uit zee getrokken. Het net was ontzettend zwaar, maar de vissers konden niet goed zien wat ze hadden gevangen. Was het een stuk hout? Een gigantische vis? Een monster? Terwijl het dichter en dichterbij kwam, bleek het gevaarte armen, een hoofd en een hele grote staart te hebben. Het was helemaal geen vis, het was een zeemeermin. Het mooie wezen zat met haar lange, groenblauwe haren wanhopig verstrengeld in het net. Over haar gezicht bengelden grote, zilte tranen. Haar man, die was achtergebleven in de zee, zwom in paniek rond de boot. Hij schreeuwde en smeekte om de vrijlating van zijn vrouw. Maar de wrede vissers deden alsof hij niet bestond en zetten resoluut koers naar de haven. Vol trots hesen ze de zeemeermin aan wal, waar ze door het hele dorp werd bekeken. Vanuit de haven zag de zeemeerman hoe zijn vrouw met het uur verzwakte en tenslotte uitgeput stierf op de kade.

De zeemeerman was verscheurd door woede en verdriet. Hij smeed een handvol zand en wierp in de haven en riep een vloek uit over het dorp. Nog diezelfde avond stak de wind op en werd het land geteisterd door zware regen, storm en bliksem. De zee beukte harder dan ooit tegen de dijken. Binnen een paar jaar was de haven van Westenschouwen verzand en werd de bevolking zo arm, dat ze als bedelaars rond het eiland moesten trekken. Het eens zo rijke, welvarende dorp was ten dode opgeschreven, raakte in vergetelheid en verdween in het niet. Maar de wraak van de

De zeemeermin

zeemeerman was nog niet ten einde, want de vloek verplaatste zich landinwaarts, waar het vredige dorp Koudekerke moest wijken voor het woeste water. Alleen de Plompe Toren werd gespaard en staat sindsdien verlaten aan de rand van de Oosterschelde. Soms, wanneer het stormt, als de wind om de toren giert en de golven hoog opspatten tegen de dijken, weergalmt in de verte opeens een stem, die zegt:

‘Westenschouwen, ’t zal u rouwen
dat ge heeft geroofd mijn vrouwe,
Westenschouwen zal vergaan
alleen de toren zal blijven staan.’

Met dank aan Marc Van Pelt